

kučního řádu o zrušení exekuce, najmě předpis § 39 ex. ř., aniž předpis § 295 ex. ř., pokud tyto poskytují poddlužníkům právo uplatňovati nezákonnost vedení exekuce. Význam druhé věty § 5 onoho zákona jest pouze ten, že dlužník jest oprávněn navrhnouti zrušení exekuce podle téhož zákona vedené i po uplynutí lhůty rekursní, což platí však jen ve příčině exekucí před vydáním tohoto zákona povolených, pokud jsou s jeho předpisy v rozporu (rozh. n. s. č. 2560). Stěžovatelka napadá dále neprávem názor rekursního soudu, že v tomto případě drahotní přídavky k pensijní základně nepodléhají vůbec exekuci. Názor tento má právní základ v § 3 (1) zákona čís. 314/20. Odvolává-li se stěžovatelka na druhý odstavec toho paragrafu, podle něhož na drahotní přídavky, poskytnuté dlužníku vzhledem na děti nebo jiné členy rodiny, lze vésti exekuci pro pohledávku zákonitého výživného, příslušející osobě, o niž jde, neobmezeně, činí tak bez úspěchu, jednak proto, že se ve svém návrhu na povolení exekuce o drahotních přídavných vůbec nezmínila, ačkoli bylo její povinností, by důchody, na něž exekuci vede, přesně označila (§ 54 čís. 3 ex. ř.) a doličila, že a pokud jde o drahotní přídavky, poskytnuté dlužníku vzhledem na ni, jednak proto, že pozdější její tvrzení, že tu jde o drahotní přídavky tohoto druhu, není ničím prokázáno. Rekursní soud nepochybil, vzav za základ svého rozhodnutí výměry poddlužníkem předložené, neboť listiny tyto jako úřední doklady podávají spolehlivý důkaz o okolnostech v nich obsažených a stěžovatelka protidůkazů, jež by správnost těchto okolností mohly vyvrátiti, ani nenabídla.

Čís. 7118.

Zamítl-li procesní soud první stolice žalobu pro tentokráte a odsoudil žalobce k náhradě útrat, žalovaný napotom žalobce uspokojil, jest žalobce oprávněn napadati výrok prvního soudu o útratách pouze rekusem, nikoliv odvoláním.

Do usnesení odvolacího soudu, jímž bylo z tohoto důvodu odvolání odmítnuto, jest rekurs přípustným.

(Rozh. ze dne 1. června 1927, R II 191/27.)

První soud zamítl žalobu pro ten čas a odsoudil žalobkyni k náhradě útrat sporu. Po té uspokojil žalovaný nárok žalobkyně, načež tato podala do rozsudku odvolání s odvolacím návrhem (vysvětleným při ústním jednání odvolacím) na změnu rozsudku prvního soudu jen ve výroku o útratách a odůvodnila to tím, že žalobní žádost ve věci stala se bezpředmětnou, že však bylo nutno podati odvolání, protože rozhodnutí o útratách závisí na rozhodnutí ve věci samé. Odvolací soud odmítl odvolání jako nepřípustný opravný prostředek, protože rozhodnutí o útratách mohlo býti napadeno jen rekusem (§ 55 c. ř. s.). Do tohoto usnesení podala žalobkyně dovolací rekurs, správně rekurs.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Předem jest zkoumati, zda nejde o nepřipustný rekurs útratový podle § 528 c. ř. s., protože se žalobkyni jedná jen o útraty. Otázku tu jest zodpověděti záporně, neboť rekurs nesměruje proti výroku odvolacího soudu o útratách a nedomáhá se toho, by nejvyšší soud o útratách rozhodoval, nýbrž směruje proti výroku odvolacího soudu, jímž tento odvolání odmítl a tedy odepřel zabývatí se obsahem odvolacího spisu. Předmětem rekursu jest otázka, zda odvolací soud právem či neprávem odpírá rozhodnutí obsahové, kdežto »otázka útratová« byla jen podnětem k rekursu. Do usnesení odvolacího soudu, jímž bylo odvolání odmítnuto, jest podle § 519 čís. 1 c. ř. s. rekurs dopuštěn. Nutno se tedy zabývatí jeho obsahem, ale oprávněn není. Rozsudkový nálezn prvního soudu obsahuje jak rozhodnutí ve věci hlavní, tak i o útratách sporu. Napadá-li strana jenom rozhodnutí o náhradě nákladů sporu — kteréžto rozhodnutí jest podle své právní povahy usnesením — ať již napadá jen výši útrat, nebo také důvod a svou povinnost k jejich náhradě, připouští zákon v § 55 c. ř. s. jen opravný prostředek rekursu. Zákon v takovém případě sleduje cíl procesní hospodárnosti a chce, by bylo použito opravného prostředku jednoduššího, rychlejšího a levnějšího. To platí, jak již řečeno, i tehdy, popírá-li strana vůbec povinnost k náhradě útrat, takže bude nutno, by rekursní soud, maje přezkoumávatí výrok prvního soudu o útratách, řešil také otázku důvodnosti žaloby ve věci samé. V takovém případě řeší se tato otázka jen jako otázka předurčující, která dojde výrazu jen v důvodech a nikoli ve výroku rozhodnutí. (Srv. k tomu plenární usnesení ze dne 20. května 1924, čís. pres. 298/1924, a čís. 3868 sb. n. s.). Byl tedy mylným názor stěžovatelky, že bylo nutno podati odvolání proto, že rozhodnutí soudu druhé stolice o útratách závisí na rozhodnutí ve věci samé. To platí v souzeném případě tím spíše, že také rozhodnutí ve věci hlavní záviselo jen na řešení otázek právních, jak žalující firma sama v úvodu odvolacího spisu uváděla, navrhuje, by bylo rozhodnuto o odvolání v sezení neveřejném. K řešení právních otázek jest rekursní soud právě tak povolán, jako soud odvolací. Ježto tedy žalující firma použila úmyslně opravného prostředku »odvolání«, který jest nepřipustný, a nejde tu jen o nesprávné označení opravného prostředku podle § 84 druhý odstavec c. ř. s. (srov. plen. usnesení ze dne 28. listopadu 1921, čís. pres. 1210/1921, čís. 1309 sb. n. s.), právem je odvolací soud odmítl (§§ 471 čís. 2, 472, 474 druhý odstavec a 495 c. ř. s.).

Čís. 7119.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

Trest na svobodě jest důvodem propuštění podle § 27 čís. 5 zák. o obch. pom. nikoliv, by jím byla blíže vymezena povaha zakázaného činu, pro který může býti zaměstnanec propuštěn, nýbrž jako přechodná překážka konání služby, stejně jako nemoc, úraz, nepřítomnost a plnění vojenských povinností.